Через вічні доли,
через усіх нас
біль народний Волги
плине повсякчас.
Тут берег стримить суворо.
Незламним тут був солдат.
Хоч як шаленів тут ворог —
Ніхто не відступив назад.

Кулями поливали
тебе від ранку до ранку,
орали і каткували.
щоденно хрестаті танки,
вогнеметами,
здавалося, спопелили, —
то ж як ти
зібрався на силі?!
З життям попрощатись — півлиха.
В безсмертя ступить — звідсіля!
Не дихав...
Вже зовсім не дихав,
зате — влучніше стріляв.

Навпроти — в зеленім солдати,
долав їх і безум, і страх.
Мамаїв курган не здолати...
Розбитий був ворог упрах.
І кожен стає на чати,
щоб свій курган священний захищати!

І ти обереш не принизливий бран,
а смерть у затятості бою.

Талант —
це той самий Мамаїв курган!
Завжди бездарний — фашизм.
Те пекло минулось, спав диму туман,
Засяли серця виднотою.
Кохання —
це також Мамаїв курган!
Болото гниле — цинізм.

Героїв славить батьківщина —
вчора і днесь.
Мов недосяжна вершина —
незаплямована честь.
Вічний вогонь.
Скорбота...
Чую врочистий пеан.
Це мій святий,
найрідніший Мамаїв курган!

Перекладач: Анатолій Глущак